

Utstilling Galleri Sult

Mona Orstad Hansen, Structures by the Sea, akrylmaleri. (Foto: Trond Borgen)

Her banker en heftig puls

Det ligger mye sprengkraft i Mona Orstad Hansens malerier. De er heftige saker, med sterke farger, kraftige gester, mye dynamikk. Av disse maleriene, og noen silketrykk, har hun laget en utstilling i Galleri Sult med god luft mellom bildene. En utstilling som puster og gir tilstrekkelig rom for de kraftige utbruddene i billedflaten.

Mye har skjedd i Orstad Hansens kunst siden hun viste seg fram som ung kunstner på Hå for ni år siden. Hun har strammet opp formspråket sitt, men uten å gi slipp på de spontane og dynamiske elementene. Mens bildene den gangen var mer flytende poetiske, foregår det nå en tydeligere kamp i hvert enkelt maleri mellom ulike, og til dels motsatte krefter.

Orstad Hansens metode rommer

Galleri Sult

► Mona Orstad Hansen, maleri, grafikk. T.o.m. 11. september

en tydelig utfordring, som hun stiller seg selv gang etter gang: hvordan få så ulike bildelementer til å henge sammen, til å skape en helhet? Faktisk setter hun her i spill de gamle aristoteliske begrepene *stasis* og *kinesis* – det statiske og det dynamisk bevegelige, og utfordringen består i å prøve å finne en god balanse mellom disse tilsynelatende så motstridende bildeelementene. Selv om formspråket i hovedsak er nonfigurativt, finnes her mange former som skaper assosiasjoner til natur og landskap, til noe organisk som vokser og gror, filtrert gjennom lys og vær.

Dels oppå disse naturformene, dels mot dem, setter så Orstad Hansen skarpt malte geometriske former som får meg til å tenke på mennes-

keskapte konstruksjoner. I beste forstand rommer disse maleriene en dialektisk drøfting av motsetninger – av tese og antitese, som munner ut i en syntese. Det er feiende flott gjort, selv om nok grensen mot et trendy maleri vi ellers ser mye av i våre dager, ikke ligger langt unna.

Så ser vi i denne utstillingen en kunstner som søker balansen mellom orden og kaos, og som ikke minst finner denne balansen i sin heftige fargebruk; fargene er en nøkkel til vår forståelse av den syntesen hun trekker ut av bildenes motsetninger. Fargene svinger og gløder, de dominerer maleriene i voldsomme følelsesutbrudd, mens de trekker seg litt mer tilbake i silketrykkene, som for å konsolidere stillingen og skape rom for et-

tertanke. I fargene og formenes rytmer skaper Orstad Hansen en umiddelbar sanselighet som danser meg gjennom utstillingen.

En styrke ved utstillingen er at denne balansen aldri framstår som utpønsket konstruert; friskheten i bildene skyldes ikke minst det spontane preget, den umiddelbare sanseligheten, og bruken av det som i litteraturen kalles *stream-of-consciousness technique* – maleriene framstår som resultater av en underliggende spontan bevissthetsstrøm. Den renner gjennom utstillingen som en bankende, heftig puls.